

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 149/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 Ntok 1/2014 z 22. januára 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 7/2015 z 12. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Ntok 1/2014 z 22. januára 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 7/2015 z 12. marca 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 3. marca 2014 podal krajskému súdu návrh na povolenie obnovy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1 T 63/1995, v rámci ktorého bol rozsudkom z 25. septembra 1996 uznaný vinným z trestného činu vraždy spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 a 2 písm. b) a f) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „starý Trestný zákon“) ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 starého Trestného zákona. Za to bol sťažovateľ odsúdený podľa § 219 ods. 2 a § 29 ods. 1 a 2 starého Trestného zákona odsúdený na výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 3 starého Trestného zákona zaradený do III. nápravno výchovnej skupiny.

Návrh na povolenie obnovy konania sťažovateľ podal s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, ktorým ústavný súd vyslovil nesúlad ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „nový Trestný zákon“) v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ s čl. 1 ústavy.

Krajský súd uznesením sp. zn. 7 Ntok 1/2014 z 22. januára 2015 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 5 Tost 7/2015 z 12. marca 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa všeobecné sudy v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania svojou konštatáciou, že na trestnú vec sťažovateľa nemožno aplikovať závery nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, porušili jeho základné právo na osobnú slobodu zaručené ústavou, ako aj dohovorom.

Sťažovateľ je naopak presvedčený, že aj na jeho osobu sa vzťahuje výsledok vyplývajúci z uvedeného nálezu ústavného súdu z 28. novembra 2012, pretože skutočnosť, že bol odsúdený, resp. mu bol uložený trest odňatia slobody podľa ustanovení starého Trestného zákona, ho nemohla diskvalifikovať z účasti na priaznivejších účinkoch plynúcich z rozhodnutia ústavného súdu. Tvrdí, že z porovnania znenia príslušných ustanovení skoršieho Trestného zákona a nového Trestného zákona, upravujúcich zásadu sprísnenia pri ukladaní trestov (asperačná zásada), je evidentné, že tieto majú rovnaký obsah a preto nie je dôvod, aby sťažovateľ neprofitoval z nálezu ústavného súdu z 28. novembra 2012. Sťažovateľ konkrétne poukázal na ustanovenia § 41 ods. 1 a § 29 ods. 1 a 2 starého Trestného zákona, ktoré boli v jeho trestnej veci (sp. zn. 1 T 63/1995) aplikované a na ustanovenie § 41 ods. 2 nového Trestného zákona, ktoré bolo predmetom prieskumnej právomoci ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 106/2011.

Sťažovateľ dodáva, že „*Ústava SR sa nezmenila, ale zmenilo sa len číslo označenia právnej normy a číselné označenie paragrafu, v ktorom bola zakotvená protiústavná zásada ukladania trestu. Ak platí rovnaká Ústava SR, nemôže byť rovnaká zásada pre ukládanie trestu v súlade s ústavou do 31. 12. 2005 a od 1. 1. 2006 v rozpore. Z hľadiska materiálneho chápania právneho štátu musí byť pre výklad nálezu Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 106/2011 podstatným jeho obsahový princíp (rozpor s ústavou) bez ohľadu na jeho formálne spojenie s konkrétnym ustanovením konkrétneho zákona.*“

V ďalšom sťažovateľ argumentuje, že „*povolenie obnovy konania, na ktorú má dopad nález Ústavného súdu SR bez skúmania a posúdenia, či trest uložený v pôvodnom konaní je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, je v každej takejto veci obligatórny. Preto nie je potrebné, aby súd v tomto prípade skúmal splnenie podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por., ale obnovu konania povoliť... z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z....*“

Sťažovateľ teda uzatvára, že „*nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28. 11. 2012 je možné aplikovať aj vo vzťahu k rozsudkom všeobecných súdov, v ktorých pri*

ukladaní trestu bolo použité ust. § 41 ods. 1, § 29 ods. 1, 2 veta prvá za bodkočiarkou Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. 12. 2005“, a dodáva, že vzhľadom na označený nález ústavného súdu je „ustanovenie § 41 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. 12. 2005... taktiež v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR“. A pretože v jeho trestnej veci „Krajský súd v Košiciach v spojení s Najvyšším súdom SR zamietli obnovu konania..., porušili... základné právo“ sťažovateľa „na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy SR“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa ██████████ podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 5 ods. 2 Dohovoru a podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy SR porušené bolo zo strany Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 Ntok 1/2014 zo dňa 22. 1. 2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Tost 7/2015 zo dňa 12. 3. 2015...

Krajskému súdu v Košiciach zrušuje uznesenie pod sp. zn. 7 Ntok 1/2014 zo dňa 22. 1. 2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Tost 7/2015 zo dňa 12. 3. 2015 a prikazuje konať bez zbytočných prietahov vo veci upustenia od zvyšku trestu a prepustenia na slobodu.“

Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Podaním doručeným ústavnému súdu 19. novembra 2015 označeným ako „Doplnenie k sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR zo dňa 15. 4. 2015“ sťažovateľ zopakoval závery uvedené už v samotnej sťažnosti.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť

k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 2 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Ntok 1/2014 z 22. januára 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 7/2015 z 12. marca 2015, ku ktorému malo dôjsť tým, že všeobecné súdy nepovolili obnovu trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej krajským súdom pod sp. zn. 1 T 63/1995, s odôvodnením, že na vec sťažovateľa nemožno aplikovať závery nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom...

Podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru každý, kto je zatknutý, musí byť oboznámený bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu.

1. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Ntok 1/2014 z 22. januára 2015

Označeným uznesením krajský súd návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vo veci vedenej týmto súdom pod sp. zn. 1 T 63/1995 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol, pretože nezistil splnenie podmienok obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Ntok 1/2014 z 22. januára 2015, ústavný súd poznamenáva, že preskúmaniu tohto rozhodnutia krajského súdu bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05).

Podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o návrhu na povolenie obnovy konania je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že proti rozhodnutiu krajského súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania bol prípustný riadny opravný prostriedok – sťažnosť, prostredníctvom ktorej sa sťažovateľ mohol a mal v prípade jeho presvedčenia o porušení jeho základného práva na osobnú slobodu domáhať ochrany tohto práva prostredníctvom k tomu povolaného všeobecného súdu.

Týmto súdom bol vo vzťahu ku krajskému súdu najvyšší súd, ktorý na základe sťažnosti sťažovateľa bol oprávnený a aj povinný napadnuté uznesenie krajského súdu

preskúmať a v prípade zistenia zásahu prvostupňovým rozhodnutím do práv sťažovateľa týmto poskytnúť ochranu.

Z obsahu sťažnosti podanej ústavnému súdu však vyplýva, že sťažovateľ uvedený riadny opravný prostriedok využil. Preto túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 7/2015 z 12. marca 2015

Uvedeným uznesením najvyšší súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bol jeho návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý.

Podstata sťažnosti sťažovateľa spočíva v jeho tvrdení, že všeobecné súdy porušili jeho základné právo na osobnú slobodu tým, že pri rozhodovaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania nepripustili aplikáciu záverov ústavného súdu vyplývajúcich z nálezu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 na jeho vec.

Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že namietané porušenie práva [základné právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 1 ústavy a právo na slobodu zaručené v čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru] sa vzťahujú na rozhodnutia a na konania ich vydaniu predchádzajúce, ktorých predmetom je rozhodovanie o osobnej slobode, t. j. rozhodnutia o väzbe alebo rozsudky, ktorými sa rozhoduje o treste. V prípade sťažovateľa je takým rozhodnutím (na základe ktorého je pozbavený osobnej slobody) právoplatný (nezrušený) rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 T 63/1995 z 25. septembra 1996 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 16/1997 z 11. septembra 1997. Príčinu následku, ktorým je pozbavenie osobnej slobody sťažovateľa, teda tvorí právoplatný rozsudok z 25. septembra 1996 (konkrétne výrok o treste), ktorého správnosť ani zákonnosť však prvostupňový všeobecný súd v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nemohol preskúmať (k tomu slúži odvolanie a prípadne dovolanie). Súdy konajúce o návrhu na povolenie

obnovy konania naproti tomu skúmajú a zisťujú, či po právoplatnom skončení konania (trestnej veci, o obnovenie ktorej sa osoba podávajúca návrh usiluje) vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osobe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie (pre úplnosť pozri § 394 Trestného poriadku).

V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania teda všeobecné sudy primárne nerozhodujú o osobnej slobode ani nepreskúmajú právoplatné skončené rozhodnutia, ale rozhodujú o tom, či pôvodné konanie vo veci samej bude alebo nebude obnovené, t. j. či sa bude (či je potrebné) v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, a to na základe toho, či vyšli alebo nevyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie.

Na tomto závere (o nerozhodovaní o osobnej slobode v rámci tohto konania) nič nemení ani skutočnosť, že povolenie obnovy konania je navrhované z dôvodov predpokladaných v § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o námietku porušenia práva podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru, už zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že na danú vec sťažovateľa sa toto nemôže nevzťahovať. Jednak sťažovateľ nijako v sťažnosti neargumentuje, že by nebol oboznámený bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu, a jednak samotná možnosť porušenia práv obsiahnutých v tomto ustanovení v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania je diskutabilná.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi sťažovateľom namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1 ústavy a práv na slobodu a bezpečnosť zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 2 dohovoru a označeným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 7/2015 z 12. marca 2015 absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti vyhodnotiť ako zjavne neopodstatnenú a z toho dôvodu ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

Nad rámec uvedeného ústavný súd k podstate námietok sťažovateľa považuje za potrebné uviesť:

Ako z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 7/2015 z 12. marca 2015 vyplýva a ako aj sám sťažovateľ uvádza, v jeho trestnej veci boli pri rozhodovaní o vine a treste aplikované ustanovenia § 41 ods. 1 a § 29 ods. 1 a 2 starého Trestného zákona.

Podľa § 41 ods. 1 starého Trestného zákona páchatel', ktorý znova spáchal obzvlášť závažný úmyselný trestný čin, hoci už bol pre taký alebo iný obzvlášť závažný úmyselný trestný čin potrestaný, považuje sa za obzvlášť nebezpečného recidivistu, ak táto okolnosť pre svoju závažnosť, najmä vzhľadom na dĺžku času, ktorá uplynula od posledného odsúdenia, podstatne zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť.

Podľa § 29 ods. 1 starého Trestného zákona výnimočným trestom sa rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie. Výnimočný trest sa môže uložiť len za trestný čin, pri ktorom to tento zákon vo všeobecnej časti (§ 43) alebo v osobitnej časti dovoľuje. Ak súd uloží takýto trest, môže zároveň rozhodnúť, že doba výkonu disciplinárneho trestu celodenného umiestnenia do uzavretého oddelenia a umiestnenia do samoväzby sa na účely podmieneného prepustenia do doby výkonu trestu nezapočítava.

Podľa § 29 ods. 2 starého Trestného zákona trest odňatia slobody nad pätnásť rokov až do dvadsiatich piatich rokov môže súd uložiť iba vtedy, ak stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená; to neplatí, ak súd ukladá tento výnimočný trest podľa § 43 ods. 1, § 94 ods. 2, § 219 ods. 2 alebo § 259b ods. 2.

Ustanovenie § 41 ods. 2 nového Trestného zákona, ktoré tvorilo predmet posudzovania ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 106/2011 a nálezom z 28. novembra 2012 bolo v časti za bodkočiarkou označené za nesúladne s čl. 1 ústavy,

znelo: Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody (potrebné je zdôrazniť, že ústavne nesúladnou je len veta za bodkočiarkou).

Z citovaných ustanovení oboch Trestných zákonov jednoznačne vyplýva, že sťažovateľovo tvrdenie, že „*sporné ustanovenia § 41 ods. 1, § 29 ods. 1, 2*“ starého Trestného zákona „*a § 41 ods. 2*“ nového Trestného zákona „*sú systematicky zaradené do časti zákonov, ktorými sa upravovali zásady pre ukladanie trestov. Sporný text ustanovení § 41 ods. 1, § 29 ods. 1, 2 veta prvá za bodkočiarkou zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom k 31. 12. 2005 je obsahovo úplne totožný s textom ust. § 41 ods. 2 veta prvá za bodkočiarkou zákona č. 300/2005 Z. z, ktoré... Ústavný súd SR nálezom č. PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28. 11. 2012 označil za nesúladne s článkom 1 ods. 1 Ústavy SR.*“, nemá absolútne žiadne opodstatnenie; a keďže celá argumentácia sťažovateľa uvedená v sťažnosti podanej ústavnému súdu stojí na tomto tvrdení, je evidentné, že by ju bolo možné aj v tomto smere vyhodnotiť ako zjavne neopodstatnenú.

V závere ústavný súd poznamenáva, že ustanoveniu § 41 ods. 2 nového Trestného zákona pred rozhodnutím ústavného súdu z 28. novembra 2012 najviac zodpovedalo ustanovenie § 35 ods. 2 skoršieho Trestného zákona, podľa ktorého: Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu a pri obzvlášť nebezpečnom recidivistovi o jednu polovicu; súd uloží páchateľovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody.

Zo sťažnosti ani z jej príloh však nevyplýva, že by toto ustanovenie bolo v trestnej veci sťažovateľa aplikované. Ak teda všeobecné súdy založili svoje rozhodnutia v relevantných častiach na záveroch, že nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011

z 28. novembra 2012 nie je možné v trestnej veci sťažovateľa pri rozhodovaní o povolení obnovy konania použiť, javí sa tento záver ako konformný.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej uvedenými.

Z rovnakého dôvodu (odmietnutie sťažnosti) sa bezpredmetným stalo aj rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2016